

16 בדצמבר 1944

מגדה יקרה,

אינני יכולה לתאר באיזה מצב נפשי אני כותבת מכתב זה; זה שמונה ימים שאנו סגורים בקרון. מתוך 77 איש – 65 גברים ו-12 נשים – נמלטו עד כה 14, ואיני יודעת האם לא לעשות כן בעצמי.

תארי לעצמך שבסביבות 8-9 בבוקר משחררים אותנו מהקרון לעשות את צרכינו – והדבר מתנהל סמוך לקרונות, כי אי אפשר להתרחק אף לא צעד אחד. אחר כך שוב סוגרים אותנו ועד למחרת בבוקר לא פותחים לנו את הקרונות, יקרה אשר יקרה. וכך רבים מאוד כאן עושים את צרכיהם בפנים.

פעם ביום אנו מקבלים פרוסת לחם אחת עם "ביס" שימורים, וגם זאת רק מיום שלישי – עד אז לא קיבלנו כלום. הלב מתפלץ כמעט עבור לגימת מים אחת, ואיני יכולה אפילו לתאר איזה אנשים יש פה. אדם הגון הולך לאיבוד לחלוטין בכל הרפש כאן.

מגדושקה שלי, אני נורא אומללה. כשאני חושבת שיקחו אותי ולא אראה אתכם יותר, שלא אוכל להיות ביניכם, אני קרובה לטירוף. הלוואי ועוזר האל להיגמר מהר כי את החיים האלה אי אפשר לסבול. איום ונורא מה שמתרחש פה בלילה. ימינו עוד עוברים איך שהוא, אבל כבר בשעה 5.00 אחר הצהריים מחשיך והאדם מתכרבל על התרמיל שלו. עד 7.00 למחרת בבוקר הוא אינו יכול אפילו לזוז. אני חושבת שעוד יום-יומיים יהיו לנו גם כינים, כי אני שומעת שאחדים כבר מצאו...

מגדושקה שלי, בשבוע שעבר כשבאתי מהבית לא יכולתי להתרחץ אפילו פעם אחת. את פי אני יכולה לשטוף מדי פעם בפעם, אבל בשביל כך עלי לוותר על מנת המים היומית שלי ובמקום לשתות אני מעדיפה לשטוף את פי. כך ש... מגדושקה שלי, אי אפשר עוד לסבול את זה זמן רב... להשפיל אנשים לדרגה חייתית שכזו. לא ייאמן כמעט. לולא הייתי כאן בעצמי לא הייתי יכולה להאמין.

ונוסף על כך הנה חורף, יורד שלג וחסרת בית אני לחלוטין, כל כך לבדי בעולם. אני חושבת שאנסה להימלט כי אם אכשל ויתפסוני – לפחות אז המוות בטוח. מגדושקה שלי, לבי נקרע רק למחשבה מה עם אבא. אני הגעתי הנה והוא מסכן נשאר לבד בבית. איני יודעת אפילו היכן הוא ומה קורה לו.

אני מודאגת מאוד בגללו ואין לי אף אחד שאוכל להחליף אתו מילה ושיבין אותי. כי ל-90 אחוזים מבין השוהים בתא כבר לקחו את יקיריהם והם מקווים שבחוג ייפגשו עם קרוביהם.

אבל אני יודעת שפה [בבודפשט] מצוי כל עולמי, כל מי שיקר לי וכל מי שמסמל בעיני את החיים... ושני הקברים בבית הקברות [קברי אמה ובתה של כותבת המכתב] שאולי עכשיו... אצטרך להשאיר כאן לנצח. אני משתגעת לחלוטין, מגדושקה שלי, אני מתביישת בפני עצמי. מה נהייה ממני, כל היום וכל הלילה אני יושבת באיזו פינה ובוכה.

אני רק תוהה איך עיני לא מתייבשות, מגדושקה היקרה, אבל לפעמים אני בכל זאת מרגישה שלא הייתי רעה עד כדי כך שהאל יכה אותי ויקרע אותי מכס לנצח. אולי, גם זה ייתכן, שמהדרך... איך שהוא... יכוננו אותנו חזרה. באיזשהו אופן יעזור לנו האל הטוב ולא יקחו אותנו "החוצה".

רק בקשה אחת ויחידה אני מבקשת מאלוהים, שעוד נהיה כולנו יחד כמו קודם, ואני מקווה שהאל הטוב יעזור לי להגיע לזאת.

מגדושקה יקרה, תשמרי מאוד על עצמך שמא יקרה לך משהו, אחותי הקטנה. איני מרגישה שזהו מכתב פְּרָדָה כי האל טוב והוא לא ינטוש אותנו.

אני מנשקת אותך באהבה,  
בלנקה לוי

המכתב נכתב בחורף 1944 ברכבת שהובילה את הכותבת לברגן בלזן.